

En deklaration i sanningens tecken

Ibland känns du så långt borta, längre bort än vanligt.

Ibland skriker jag inom mig,

väsna över smärtan,

en röst viskar kom hem igen.

Ibland vill jag kasta allt jag äger runt omkring mig,

för jag vet att jag tvingas vara

utan dina armar runtom mig.

Det är då dom kallar mig okontaktbar

och fullkomligt opålitlig.

Men det värsta av allt och kanske

mest patetiska är när jag låtsas att du

är intill mig ..

då jag släcker ljuset,

vänder mitt huvud emot kudden

bredvid, tar min ena hand i min andra,

berör försiktigt varje knoge för knoge

och intalar mig att det är din.

Dom gånger jag brukar låtsas att

kudden är ditt huvud, kyssa dig ömt,

det jag vet att du tycker om och

viska några ord jag menar för stunden.

I mitt huvud får jag ett gensvar och jag kysser dig igen,

stryker dig försiktigt över din hud

och drar mina fingertoppar över din

näsa och mun såsom jag alltid brukade göra.

Ibland är det så tragiskt att jag tycks se dig framför mig,

hur jag börjar skaka över hur upphetsad du får mig,

den enda som kan göra mig praktiskt taget galen.

Snälla, låt mig få röra vid dig igen.

I själva verket är det så sorgligt
hur jag tidvis ligger och önskar,
önskar att jag var tillbaka hos det
jag kallade mitt hem, platsen hos dig.
Du skall veta att jag kämpar dagligen
för att kontrollera mig.

Det är få stunder som jag verkligen
kan slappna av och inte tänka alls.
Ibland vill jag bara sitta tyst bland
mina vänner som vet på vilket
sätt jag kan relatera till saker,
att saker ofta kretsas kring dig
i en ovanligt passande diskussion.

Det blir pinsamt. Jag visar mig svag,
att jag har en meningslös dröm
i hopp om att det skall bli som förut igen,
stackars alla som måste ta del av mina sjuka tankar.
Jag har alltid vetat vem jag är, det med hjälp av dig
och du tycker att jag har förändrats..

Faktum är att du inte vill se mig som
den Beatrice du var förälskad i,
ibland ställer jag mig frågan om du
någonsin kommer göra det igen.
Därför jag drar mig tillbaka bland,
jag vet att du blir påmind.
Snälla, ställ dig framför mig och se mig in i själen igen.
Det som bara du kan.

Det allra sista jag vill är att skrämma dig
men hur sjukt det än låter,
mina drömmar om dig och allt du hör
ifrån andra är ren sanning.

Tragiskt och jävligt problematiskt men sant.
Hade jag sagt något annat eller dragit tillbaka
mitt sätt att uttrycka dessa saker på..
Så hade jag ljugit.

Detta är ett brev som borde skickats för längesen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Beatrice Glimberg med Poeter.se id #44757 innehar upphovsrätten